

ကြေကွဲရသော ပုံရိပ်များ နန္ဒာမိုးကြွယ်

သိပ္ပံမောင် နှင့် ပဌမ အိမ်ထောင် မလှသန်း

သိပ္ပံမောင်ဝ
(သို့မဟုတ်)
ခေတ်စမ်းမီးရှူး

(၁)

"သိပ္ပံမောင်ဝ"---။

အဆိုပါ အမည်နာမကို အလယ်တန်း ကျောင်းသားဘဝက စတင်၍ ကြားသိခဲ့ရသည်။ ။ မောင်လူအေးကို ဇာတ်ဆောင်ထား၍ ရေးဖွဲ့သော ဝတ္ထုဆောင်းပါးအချို့ကို ဖတ်ခဲ့ရသည်။ ။ တိုတောင်းသော ဝါကျဖွဲ့စည်းမှု၊ ဆွဲဆောင်နိုင်သော အကြောင်းအရာတို့ က ရင်ထဲသို့ လူးလွန်ဝင်ရောက်လာခဲ့ စမြဲ။

သည့်နောက် အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝ၊ ထိုမှ တက္ကသိုလ်စာသင်သားဘဝသို့ ရောက်ရှိ လာခဲ့သောအခါ ဆရာသိပ္ပံမောင်ဝ၏ ကျယ်ပြန့်နက်ရှိုင်းသော စာပေလက်ရာတို့ အား စိတ်ဝင်စားခြင်း ကြီးစွာဖြင့် ထိတွေ့ခဲ့ရတော့သည်။ ။

မြန်မာစာပေကို ချစ်မြတ်နိုးလွန်းသူ။

ခေတ်စမ်းစာပေကို ထူထောင်နိုင်ခဲ့သော အထင်ကရ ပုဂ္ဂိုလ်။

စာပေအင်္ဂါရပ် အမျိုးမျိုးအား ကလောင်နာမည်အမျိုးမျိုးဖြင့် ဖြန့်ကျက်ရေးသားသွားခဲ့သူ။

မြန်မာနိုင်ငံ ပညာရေးသမိုင်း၌ ပထမဦးဆုံးသော မြန်မာစာ ဂုဏ်

ထူးတန်း ကျောင်းသားအ ဖြစ် ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားစွာ ခံယူခဲ့သူ။

မြန်မာမှု အနုပညာရပ်အားလုံးအပေါ် ချစ်ခင်မြတ်နိုးလျက် မြန်မာ စာပေ တိုးတက်ကြီးပွား ရန်အလို့ ဌာ၊ အစွမ်းကုန် ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက် ခဲ့သူ။

စာပေဝေဖန်ရေးလုပ်ငန်းကို အားပေးလျက် ကိုယ်တိုင်လည်း က လောင်အမည်ခွဲအမျိုးမျိုး ဖြင့် မြန်မာစာပေအရောင် ထွန်းပြောင်ရလေ အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့သူ---။ စသည် ဖြင့်---။

အဆိုပါ သူ(သို့မဟုတ်) ဆရာသိပ္ပံမောင်ဝကား လောကလူ့ပြည်၌ သ က်ရှိထင်ရှား မရှိတော့။ သူ ကွယ်လွန်တိမ်းပါးခဲ့သည် မှာ ကြာပြီပဲ။

တရားသဘောအရ မည်သည့်အရာမှ အနိစ္စ အမြဲမရှိသည် မှာ မှန်၏ ။ အဖြစ်မှန်သမျှ အပျက် နှင့် နိဂုံးချုပ်ရမည်မှာ ဓမ္မတာ။ သို့ရာတွင် ဖြစ် ရိုးဖြစ်စဉ်အတိုင်း ဖြစ်ခဲ့ပါမှု ဘာမျှ ကြေကွဲဝမ်းနည်းစ ရာ အထွေအထူး ရှိမည်မဟုတ်။

စင်စစ် ဆရာသိပ္ပံမောင်ဝ ဟူသော မြန်မာစာပေ၏ မီးရှူးတန်ဆော င်ကြီးကား ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် ဓမ္မတာ သဘောအရ ကြွေလွင့်ပျက်သုန်းခဲ့ရ သည် မဟုတ်။ ခေတ်ကာလ ပျက်ပြားနေသည့်အခိုက် စစ်ပြေး ဒုက္ခသ ည် ဘဝ၌ လက်နက်ကိုင် လူဆိုးဓားပြများ ၏ လက်ချက်ဖြင့် ကြွေလွင့် တိမ်းပါးခဲ့ရ ခြင်း ဖြစ်၏။

ထို့ထက်ပို၍ ကြေကွဲစရာ ဖြစ်ရပ်ကား မည်သည့် ရန်ညှိုးရန်စမှ လ ည်း မရှိပါပဲလျက် လက်နက်ကိုင်ရလျှင် သွေးကြွနေသောဓားပြတို့ မှ လူ မှား၍ ပစ်ခတ်သွားသဖြင့် ကြွေလွင့်တိမ်းပါး သွားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်

သည် ကိစ္စနှင့်စပ်လျဉ်း၍ သိပ္ပံမောင်ဝ၏ ကားမောင်းသူ ကိုငယ်က-

"ကန့်ဘလူအရှေ့ ဆယ်မိုင်လောက်ဝေးတဲ့ အဲဒီဘိုတဲမှာ စစ်လမ်းကို ရှောင်ပြီး စစ်ပြေးနေ တုန်း ဓားပြတွေ လာတိုက်ရာမှာ လူမှားအသတ်ခံ ရလို့ ကွယ်လွန်သွားရှာတယ်လို့ ကြားသိရတာပါ ပဲ"

ဟု ဆိုခဲ့သည်။ ။

(၂)

အဆိုပါ ကြေကွဲဖွယ်ဖြစ်ရပ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကွယ်လွန်သူ လူထုဦးလှ က"သူ့စာများက ပြောခဲ့တဲ့ သိပ္ပံမောင်ဝအကြောင်း"စာအုပ်တွင် "ဂါး တာဘိုတဲဖြစ်ရပ် နောက်ဆက်တွဲ"ဟူသော ဖြည့်စွက် ခေါင်းစဉ် ငယ်က လေးဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့သည် ကို ဖတ်ရှုရင်း အတိုင်းမသိ ခံစား နေ ရတော့သည်။ ။ အဖြစ်ကလည်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ရာ မဟုတ်ပါ တကား။

"ဆုံးတဲ့ နေရာကတော့ ဂါးတာဆိုတဲ့ ရွာကလေးမှာ ပါပဲ။ ကန့်ဘလူ ကနေ ၁၀ မိုင် ကျော်ကျော် လောက် သွားရပါတယ်။ မနက် ၃-နာရီ ကျော်ကျော် ၄ နာရီလောက်မှာ ဘိုတဲရဲ့ ညာဘက်ကနေပြီး လူဆိုးတွေ သေနတ်တွေနဲ့ ဘိုတဲကို ဝိုင်းပစ်တယ်။ သူတို့ ပစ်တာ ဘယ်လောက် များ သလဲဆိုရင် မိုးသဲသဲမဲမဲ ရွာချသလား အောက်မေ့ရတယ်။ ဘိုတဲပေါ်မှာ ရှိတဲ့ သူတွေလည်း အိပ်ကောင်းတုန်း အချိန်ဆိုတော့ ဘယ် မှ မပြေးနိုင်ကြဘဲ ကိုယ့်အိပ်ရာမှာ ပဲ ကိုယ် ဝပ်နေကြရတယ်။

အစ်ကိုကြီးကိုဝ (သိပ္ပံမောင်ဝ)ကတော့ အလွန်ချီးမွမ်းဖို့ ကောင်းပါတယ် ။ သူဟာ ကြောက်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိဘဲ ကလေးတွေကို ဘာမှ မကြောက်နဲ့ လို့ အားပေးစကား ပြောရှာတယ်။ သူ့နောက်ကိုသာ လိုက် ခဲ့ကြလို့ လည်း ခေါ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘုံတဲကလည်း တောကြီးထဲမှာ ဖြစ်တော့ ဘာမှ မမြင်ရဘူး။ အစ်ကိုကြီး ကိုဝကတော့ သမီးအကြီးက လေး"မေ"ကို ချီပြီး အပစ်အခတ်လွှတ်တဲ့ ဘုံတဲရဲ့ အနောက်ဘက်က တောထဲကို ထွက်ပြေးသွားကြတယ်။

သူ့နောက် လိုက်သွားသူ တစ်ချို့လည်း မှောင်မဲကြီး ဘာမှ မမြင်ရ တော့ အစ်ကိုကြီးကိုဝနဲ့ မျက်ခြည်ပြတ်သွားကြတယ်။ ဒေါ်ခင်သန်းမြင့်ရယ်၊ ညီမငယ် ကြည်ကြည်ရယ်၊ ကလေးထိန်းတဲ့ မိန်းမရယ်၊ မောင်မွေးနဲ့ အငယ်ဆုံး ကလေးရယ်က ရေချိုးခန်းထဲမှာ ဝပ်ပြီး နေကြရတယ်။ မနက် ၅-နာရီ ကျော်ကျော်လောက် အလင်းရောင် လာတဲ့ အချိန်မှာ သစ်တောမင်းကြီး ဦးစံက သူတပည့်တစ်ယောက်ကို အလံဖြူ ပြခိုင်းတယ်။

အဲဒီတော့မှ ပဲ ပစ်ခတ်သံတွေ ရပ်စဲသွားပြီး ဓားပြတွေ ဘုံတဲဝင်းထဲ ဝင်လာကြတယ်။ ဝင်လာ တဲ့ လူကိုက ၅၀ ကျော် ၆၀ လောက်ရှိမယ် ထင်ပါတယ်။ အဲဒီအထဲ ဗိုလ် ဆိုတဲ့ သက်ထွန်းက အပေါ် ထပ်မှာ ရှိနေတဲ့ လူတွေအားလုံး ဘုံတဲအောက်ကို ဆင်းပါလို့ ခိုင်းတယ်။ ဘုံတဲ နောက်ဘက် မြက်ခင်းပေါ်မှာ မိန်းမသပ်သပ်၊ ယောက်ျားသပ်သပ် ထိုင်ခိုင်းတယ်။ ခေါင်းဆောင်လုပ်တဲ့ လူက ကန့်ဘလူ နယ်ပိုင် ဦးဘသန်းကို မေးတယ်။ အဲဒီလို မေးနေချိန်မှာ အစ်ကိုကြီး ကိုဝက မိန်းမတွေ ချည်း ကျန်နေတာ စိတ်မချဘူး ဆိုပြီး သမီးကလေးမေကို သူနဲ့ အတူ လိုက်ပြေးတဲ့ ထမင်းချက်နဲ့ ထားပစ်ခဲ့ပြီး ဘုံတဲကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ သူ ဘုံတဲ ခြံစည်းရိုးကို ကျော်ဝင်လာတာတွေတော့ အစ်ကိုကြီးကိုဝကိုလည်း ယောက်ျားတွေဘက်မှာ ထိုင်ခိုင်းတယ်။

နယ်ပိုင် ဦးဘသန်းကို မေးတော့ ဦးဘသန်းက "အရေးပိုင်လည်း ပါပါတယ်" လို့ ပြောတဲ့ အခါ သက်ထွန်းက အစ်ကိုကြီးကို နာမည် မေးတယ်။ "စိန်တင်" လို့ ပြောတဲ့ အခါ "ငါသိတယ်" လို့ တပည့် တွေကို လှမ်းပြောပြီး ဘာမှ မလုပ်ဖို့ ပြောတယ်။ အဲဒီလို ပြောနေတဲ့ အချိန်မှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းဘို့တဲပေါ် က တပည့်တစ်ယောက်က ပြေးဆင်း လာပြီး အစ်ကိုကြီးကိုဝကို သေနတ်နဲ့ ချိန်တယ်။ အဲဒီလို ချိန်နေ တုန်း ကိုသက်ထွန်းက "မလုပ်နဲ့ ၊ မလုပ်နဲ့ "ဆိုပြီး တွန်းလိုက်ပေမဲ့နောက်ကျသွားတယ်။ ပစ်တဲ့ နေရာ က သိပ်မဝေးဘူး။ အစ်ကိုကြီးကိုဝနဲ့ သုံးကိုက်လောက်ပဲ ဝေးတယ်။ ကိုဝလည်း ရင်ဘတ်ကို ထိမှန်ခံ ရပြီး လဲကျသွားတယ်။ အခြားလူတွေကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး အသက်ထွက် သွားရှာပါတယ်။

။

၁၀ နာရီသာသာမှ ဓားပြတွေ ထွက်သွားကြပါတယ်။ သစ်တောဝန်ထောက် ဦးကောဝိန်နဲ့ မင်းကြီး ဦးစံတို့ က ဓားပြတွေ ထွက်သွားပြီးတဲ့နောက် မိန်းမတွေကို ဂါးတာရွာထဲက တဲတွေထဲမှာ နေခိုင်းကြပြီး သေဆုံးသူတွေရဲ့ အလောင်းများကို တပည့်များ နဲ့ အတူ မြေမြှုပ်ကြပါတယ်။

။ သေဆုံး သူများကတော့ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက် ဦးဘသန်းတို့ လင်မယား၊ အစ်ကိုကြီးကိုဝနဲ့ ကိုဝရဲ့ ကားမောင်း သူပေါင်း ၄ ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။

ထိုနေ့ ထိုရက်ကား ၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၆ ရက်နေ့ ဖြစ်သည် ။

ဆရာသိပ္ပံမောင်ဝ ကွယ်လွန်ခဲ့သည် မှာ ခုဆိုလျှင် နှစ်ပေါင်း ၅၀ ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ။

သို့ကာလတိုင် သူ ဖန်တီးပြုစုခဲ့၊ ရေးသားခဲ့ရာ စာပေတို့ မှာ တိမ်ကော ကွယ်ပျောက်သွား သည် မရှိခဲ့။ မြန်မာစာပေ လေ့လာလိုက်စားသူတိုင်း သူ့စာပေနှင့် မလွဲမသွေ ထိတွေ့ရမည်သာ ဖြစ် သည် ။

ခေတ်ကာလ၊ နိုင်ငံရေး အခြေအနေ ငြိမ်သက်မှု ကင်း၍ အုပ်ချုပ်ရေးဆိုင်ရာ ယိုယွင်းပျက်စီး သည့် ကာလတွင် တန်ဖိုးရှိသော အနုပညာ အမွေအနှစ်များ ဆုံးရှုံးရသည် မှာ နှမော့ဖွယ်ရာအတိဖြစ် သည် ။ ထိုနည်းတူပင် နိုင်ငံ၏ ယဉ်ကျေးမှု မျက်နှာစာ၌ ပါဝင်ဆောင်ရွက်နေသူကိုလည်း နားမလည်၊ လူသတ်ပစ္စည်း လက်ထဲ ရောက်လျှင်ပင် သွေးဆာနေကြသော လူရမ်းကား လူ့အန္တတို့ ၏ လက်ချက် ဖြင့် ကြွေလွင့်ရသော ပညာရှင်တို့ အတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ ကောင်းတော့သည် ။

ဆရာသိပ္ပံမောင်ဝကား မည်သည့် ရန်ကြွင်းရန်စမှ မရှိပါဘဲလျက် လူမှား၍ ကြွေလွင့် ပျက်သုဉ်းသွားခဲ့ရသည် မှာ ကြေကွဲဖွယ်ပင်။

မည်သို့ဆိုစေ မြန်မာစာပေ တိုးတက်ပြန့်ပွားရေးအတွက် ကောင်းမြတ်သော မနသီဖြင့် စာပေ လက်ရာမွန်များ စွာထားရှိသွားခဲ့သော ဆရာသိပ္ပံမောင်ဝအဖို့ ကောင်းရာသုဂတိသို့ လားရောက်မည် မှာ ယုံမှားဖွယ် မရှိ။ ထို့အတူပင် ဆရာ၏ လက်ရာမွန် စာပေတို့ မှာ လည်း ခေတ်အဆက်ဆက် တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားခြင်း မရှိဘဲ ထာဝရ ထွန်းတောက်နေသည် ကတော့ ရှည်လျား လာပြီဖြစ် သည့် ကာလများက သက်သေပြုနေကြပါပြီ။

စင်စစ် စာဆိုသာ သေသွားခဲ့သည် ။

စာဆို၏ လက်ရာများကား လန်းဆန်းရှင်သန်နေမြဲပါတကား။

[၁၉၉၆၊ ဇူလိုင်လ၊ မြန်မာ့ရုပ်ရှင်]

ဂီတနက်သန် ကိုစောညိန်း

(သို့မဟုတ်)

သစ္စာပွင့်ဦး

‘မဟာရန်ကုန်’ဟု ခေါ်ဆိုသော အဆင့်မြင့်မြို့တော်ကြီးနှင့် မိမိနေထိုင်ရာ ပက်ကျိတမျှ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လှသည့် ကျေးလက်တောရွာလေးမှာ အတန်အသင့်လောက်သာ ခရီး ကွာဝေးပါသည်။ ။

မြို့ပြသို့ နိစ္စဓူဝ သွားရောက်နေရသော မိမိ၏ ခရီးစဉ်မှာ တစ်ဖြောင့်တည်းတော့ မဟုတ်။ ခြေလျင်တစ်တန်၊ ကားတစ်တန်သာမက ရန်ကုန်မြစ်ကိုလည်း ဖြတ်သန်းရသည်။ ။ ကမ်းတစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက်ကား ဘာမျှမဝေး။ သည့်အတွက် ကူးတို့ သင်္ဘောဖြင့်ဖြစ်စေ၊ စက်သမ္ဗန်လေးများ နှင့်ဖြစ်စေ ကူးသန်းသွားလာနိုင်သည်။ ။

မြို့ပြမှ မိမိပြန်လာချိန် တော်တော်များများ သည် ညနေ နေဝင်ရီတရော။

ထိုအခါများ ၌ ရန်ကုန်မြစ်ပြင်ထဲရှိ ကူးတို့ ‘သင်္ဘောပေါ်၌ ဖြစ်စေ၊ စက်သမ္ဗန်ပေါ်၌ ဖြစ်စေ ထိုင်၍ ငေးမောရင်းမှ အနောက်ဂေါယာကျွန်းဖက်ဆီသို့ ငေးရီတတ်သည် ချည်း။ တစ်နေကုန် အလင်း ဖြာခဲ့ရရှာသော နေလုံးကြီးမှာ လည်း အနားယူဖို့ ပြင်ဆင်နေသည့်အချိန်---။

လှိုင်းအံ၊ လှိုင်းတွန့်ကလေးများကို ထိုးခွဲဖြတ်သန်းနေသော ယာဉ်

ပေါ်မှ နေ၍ ညနေရီဆည်း ဆာအလှကို ခံစားငေးမောရင်း လတ်ဆတ်ချိုအိသော မြစ်ဖြတ်လေကို တဝတအီကြီး ရှိုက်မျှင်းနေ တတ်စမြဲ။

ထို့အတူပင် အချိန်ကာလနှင့် စည်းဝါးကိုက်လေစွာ ပင့်နှိုးလှုပ်ခတ် လာသော သီချင်းလေး တစ်ပိုဒ်ကိုလည်း နှလုံးသားက ဆိုညည်းတတ်စမြဲ။

ဆည်းဆာရိပ်ဝယ် နေရီရီလဲ့ တိမ်နီရောင်ခြယ် ဟိုတောင်စွယ်က ပျ ပျမှိုင်း ညနေတိုင်း အံ့ကာ နေတော့တယ်။

(ရွှေလား သင်ဖြူးလားလို့ ထင်ယောင်မှားဖွယ်၊ လှမျိုးစုံ ခင်းကျင်း တဲ့ ရေပြင်ပင်လယ်)

သဲသာသောင်နဲ့ ငွေရောင်ကမ်းသွယ်၊ ရွက်ကြိုးဆင်တဲ့ ပင်တိုင်ဝါး၊ ကုက္ကလင်နဲ့ လင်းယာဉ် ဖျားဝယ်၊ နာဝါလှေများ တွေရယ်၊ ဆွေးသူကို ကယ်ယူပါလှည့်၊ လမ်းကြိုရင် ခေါ်စေချင်ရဲ့ --- ပြာရီလဲ့ ဆည်းဆာညချမ်းဝယ်၊ မျှော်လေလေ မေ့ကို လွမ်းတယ်၊ ကမ်းဆိပ်က သာယာလှပေတယ်၊ ရွှေဟင်္သာ မောင်နှံရယ်---တောင်ပံယှက်ပြီ လည်ချင်းမှီလို့ ချချီချစ်ကျွမ်း၊ အောင်တော်သံ ခွန်းတုံ့လှယ်၊ နေညို အိပ်တန်းထက်ဝယ်၊ တူနဲ့ ယှက်ခါ ပျော်နိုင်ပါပေတယ်။

ခုံညားတည်ငြိမ်၍ ဣန္ဒြေရှိရှိ သိမ်မွေ့နူးညံ့လှစွာ အရသာရှိလှသည့် ဝေါဟာရ စကားလုံး သံစဉ်တို့ ဖြင့် ပေါင်းရုံးဖွဲ့စည်းထားသော အဆိုပါ ‘ဆည်းဆာ’ သီချင်းသည် မိမိ၏ ရင်ထဲ၌ သံမှိုစွဲခဲ့ သည် မှာ ကာလကြာခဲ့ပါပြီကော။

မိုးက သူ့ချည်းသက်သက် မဟုတ်။

အနောက်တောင်လေကိုပါ အဖော်ပြုလျက် မိမိ ဖြတ်သန်းသွားလာ
မည့် လမ်းကြား ပတ်ဝန်း ကျင်တစ်ဝိုက်ကို
ရိုက်ခတ်ပုံရိပ်ထင်ဟပ်သွားပြန်သည် ။ သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့ သည် မိုးသ
က်လေ၏ လားရာလမ်းအတိုင်း တိမ်းညွတ်ယိမ်းက ပေးနေရသည် ။ သ
ည် အကနှင့် လိုက်လျောညီထွေလှစွာ ထက်ဝေယံဦးဆီမှ
ကျူးမြည်ဟစ်ကြွေးလာသည့် မိုးခြိမ်းသံကလည်း ရင်လှိုင်းသိမ့်စရာ။

တိမ်တောင်တိမ်လိပ်တို့ ကား ခဲသားရောင် ပြေးနေသည် ။

မြစ်ပြင်သည် လည်း ခဲသားရောင်ပင်။ ရေလှိုင်းတို့ သည် မိုးသက်
လေကြောင့် ကူနွေပျက်လာ သည် ။ လှိုင်းခေါင်းဖြူတို့ မှာ လည်း ကမ်း
ဆီသို့ တစ်ဝုန်းဝုန်းနှင့် လာရောက်ရိုက်ခတ်လျက်။

သည် လိုအခါမျိုး၌ သီချင်းချစ်သူမိမိအဖို့ ရင်ထဲရောက်လာတတ်သ
ည့် သီချင်းလေးတစ်ပုဒ် အား ပင့်နှိုးမိတတ်စမြဲ။

အနောက်တောင်ဆီက ရွာမည်ဟန်ပြင်၊ မိုးသက်လေနှင့် မုန်တိုင်းပ
င့်လျှင်၊ စစ်မျက်နှာဖွင့် တိမ်ခိုးလွှင့်ကာနှင့်၊ မှိုင်းမှိုင်းရိပ်မှောင် စွန်
တောင်မင်ပြိုမှာ လေလားမိုးရဲ့ စိုးအောင်ခုပင် အမွန်မောင် ဖန်အား
လေတဲ့ အင်။

(လျှံရွှေစင် ပြုံးပြုံးပြက် လျှပ်စစ်ရောင်ခြည်မျှင် ဗျူဟာဆင်မိုးလုံးပြ
ည့် တရွေ့ရွေ့ ယူဆဲပင်)

နယ်ရှစ်ခွင် မင်းလွင်ဝန်းကျင် လွမ်းအောင်ဖော်ပြ အာကာဝေဟင်ဝ
ဋီကြွေးတုံတင် ချေပြီထင် ခဲ့ မှီခိုရာမဲ့၊ ရှုလှည့်မြင်လှည့်စေချင်၊ ချစ်တဲ့
သူရဲ ရင်ခွင် သည် မိုးမှောင်တုန်း မောင်ပုန်းပါရစေခင်၊ တစ်ကိုယ်ရေ
အားနဲ့နဲ့တုန်ပြီရွှေဘဝင်၊ ညှိုးရက်တဲ့ ဒေဝါဆွေနတ်ရှင် ဩော်-မိုးသက်
လေနှင့်။

မိုးသက်လေနှင့် ဆိုပါကလား။

သည် လို မိမိ နှစ်သက်ချစ်မက်သည့် မြန်မာသီချင်းစစ်စစ်များ ၏ ဖ
န်တီးရှင်ကား ကွယ်လွန် ခဲ့ရှာပြီဖြစ်သော ဂီတနက်သန် ကိုစောညိန်း။

ကိုစောညိန်း ရေးသားဖန်တီးခဲ့သော သီချင်းများ စွာရှိသည့်အနက်
မိမိအဖို့ နားရည်ဝလျက် စွဲမက်နှစ်သက်ရသည့် သီချင်းများ စွာ ရှိသည်
။

ချစ်ပြုံးနှင်းဆီ၊ ငွေဝန်းသော်တာ၊ စံပယ်၊ စိမ်း၊ ဆောင်းနတ်မယ်၊ နွေ
နှောင်းဝသန်၊ နွေဦး၊ ပွင့်ဦး၊ ရတုဘုရင်၊ လွမ်းခလေ၊ ဝသန်ခါဦး၊ သစ္စာ၊
သည် ဆောင်းဟေမာန်၊ သပြေရွက်ရေ။ ဒါတွေက အနည်းအကျဉ်းမျှ မိ
မိမှတ်မိသည့် သီချင်းတွေ။ မိမိ နားရည်မဝခဲ့သော၊ ခန့်ထည်သည့် စာ
သားများ နှင့် ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းထားသည့် သီချင်းတွေလည်း ရှိသေးသ
ည် ။

ချစ်ကန္တာရ၊ ချစ်တိုင်းမညား ညားတိုင်းမချစ်၊ ဆောင်းညဉ့်၊ ဆည်း
ဆာသီဂီ၊ ဗမာ့တေးသံ၊ မြနဒီ၊ မယ့်ကြမ္မာ၊ မိုး၊ မေတ္တာနှောင်ကြိုး၊ မှာ လို
က်စမ်းပါရစေ၊ လှိုင်းရေယာဉ်ဦး၊ ဝဏ္ဏပဘာ၊ ဝိဇယ၊ သစ္စာတော်ဦး၊ အရ
ဏ်၊ ချစ်ခွန်းဆက်တေးလွှာ၊ ဆောင်းလက်မွန်ဦး၊ ရွှင်ပြုံးချိုချို။

စင်စစ် ဂီတနက်သန် ကိုစောညိန်းကား မြန်မာ့ဂီတ စာမျက်နှာထက်
၌ သမိုင်းလှစွာ အက္ခရာ ရေးခြစ်သွားခဲ့သူဖြစ်သည် ။ မြန်မာ့ဂီတတည်ရှိ

နေသမျှ သူ့အမည်သည် ဘယ်တော့မျှ မပျက်ပြယ်။ သူ့ နေရာသည် ဘယ်ဆီမှ မရွေ့လျော။

(၃)

ကိုစောညိန်း၏ စာမျက်နှာအချို့ကို ပြန်လည်ကြည့်ဖြစ်သည် ။

သူ့ဟန်က ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် နွဲ့နွဲ့လျလျ။

စိတ်ဓာတ်ကမူ သံမဏိထက် မာသူ။

ပန်းချီကို လက်ရာမြောက်အောင် ဆွဲတတ်သူ၊ ကာတွန်းဆိုလျှင်လည်း ပီပြင်အောင် ရေးခြစ်တတ်သူ၊ တယောအထိုးကောင်းသူ၊ မြန်မာဂီတစစ်စစ်ကို ချစ်မြတ်နိုး၍ ဆရာကောင်းများကို ရှာဖွေနည်းနာခံခဲ့သူ၊ သည့်နောက် မြန်မာဝိသသော သီချင်းများကို ကွယ်လွန်သည် အထိ ရေးဖွဲ့သွား ခဲ့သူ။

လူ၏ သက်တမ်းကား တိုတောင်းသလောက် အနုပညာ သက်တမ်းကား ရှည်လျားလှသည် မှာ ဓမ္မတာပင်ဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့်ပင် ကိုစောညိန်းဟူသော လူသားတစ်ယောက်၏ ဘဝမှာ တိုတောင်းလှစွာ ချုပ်ငြိမ်းခဲ့သော်လည်း သူ့သီချင်းအနုပညာတို့ ကား ရှည်လျားနေဆဲဖြစ်သည် ။

ဂီတနက်သန် ကိုစောညိန်းကား ကွယ်လွန်ပြီးခဲ့လေပြီ။ လောက၌ ရှင်ခြင်း၊ သေခြင်းသည် အဆန်းတကြယ် ပြောနေစရာတော့မဟုတ်။

သို့ရာတွင် ကိုစောညိန်းကဲ့သို့သော ထူးချွန်သော အနုပညာရှင်တစ်ယောက် လူ့လောကမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့ရပုံကတော့ ရင်နာစရာ၊ ကြေကွဲစရာ ကောင်းလွန်းလှသည်။ ။

မိမိအဖို့ ဂီတနက်သန် ကိုစောညိန်း၏ "လမ်းဆုံး"ကို စာရေးဆရာသန်းဆွေ ကိုယ်တွေ့ ရေး ဖွဲ့ခဲ့သော "ချစ်ထံတျာရှင်"စာအုပ်မှ တစ်ဆင့် ရီဝေကြေကွဲနေမိတော့သည်။ ။

...ကမာရွတ်ရှိ ကျွန်တော့်မိဘများ အိမ်သို့ ပြန်လိုစိတ်ပေါ်သောကြောင့် ကမာရွတ်သို့သွား သည့် ဘတ်စ်ကားကို စီး၍ လိုက်ခဲ့မိလေသည်။ ။

အိမ်သို့မရောက်မီ လမ်းတွင် ကောလိပ်ကျောင်းမှ မိတ်ဆွေအချို့နှင့် တွေ့လေရာ သူတို့ က-

"ကိုစောညိန်းတစ်ယောက် ဓားထိုးခံရတယ်လို့ ကြားတယ်၊ ဟုတ်လားဗျ"

ဟု မေးကြလေသည်။ ။

ကျွန်တော့်မှာ လုံးဝ မမျှော်လင့်သော စကားဖြစ်ရုံမက သူတို့ ပြောသော စကားမှာ လည်း မခိုင်လုံသောကြောင့် လုံးဝတုန်လှုပ်ခြင်းမရှိဘဲ-

"မဟုတ်ပါဘူး ထင်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူက ပြောလို့ လဲ၊ ဒီလူက ဓားထိုးခံရမယ့် လူစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး"

ဟု ခပ်အေးအေး ဖြေခဲ့မိလေသည်။ ။

"ကျွန်တော်တို့ လည်း ကြည့်မြင်တိုင်ထဲက ကောင်လေးတစ်ယောက် က ပြောလို့ ပါ။ ရန်ဖြစ်လို့ ဝိုင်းရိုက်ကြရင်း ဓားနဲ့ ပါ အထိုးခံရလို့ တဲ့ "

ဤအခါတွင် မူ ကျွန်တော်စိတ်၌ မြန်မာလူမျိုးအချို့တို့ ၏ ဓလေ့ဆိုး အတိုင်း ပွဲတော်အတွက် အပြိုင်တီးမှုတ်ကြရာမှ ရန်ဖြစ်ကာ ဤသို့ ဖြစ် ရလေသလောဟု တွေးပူလိုက်မိပါသည်။ ။

"ဟုတ်ရင်တော့ ကျွန်တော့်အိမ်က သိမှာ ပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း ခုတ လော အိမ်ကို သိပ်မရောက် ဘူး၊ မြို့ထဲက အိမ်မှာ ပဲနေတယ်၊ အိမ်ရော က်ရင်တော့ သိမှာ ပဲ"

ကျွန်တော်သည် စိတ်ပူပူနှင့် ပြန်လာခဲ့ရာမှ အိမ်သို့ရောက်လျှင် ရော က်ချင်း ကျွန်တော့် အိမ်သားများအား မေးကြည့်ပါသည်။ ။

အိမ်သားများကမူ မလာကြောင်း ဖြေကြသည်။ ။

ကျွန်တော့်စိတ်တွင် နောက်တစ်နေ့မှ ပင် သူ့အိမ်သို့သွား၍ မေး တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။ ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် လည်း ကိုတင့်တယ်နှင့် ချိန်းထားသော ကိစ္စတစ်ခုရှိသဖြင့် ကိုတင့် တယ်အိမ်သို့ သွားရလေသည်။ ။ ကိုတင့်တ ယ်၏ အိမ်တွင် သတင်းစာဖတ်ရင်း ကိုစောညိန်းကွယ်လွန် ကြောင်း အ သုဘ သတင်းကို ဖတ်ရသောအခါ ရင်ထဲတွင် ဟာခနဲ ဖြစ်သွားမိလေသ ည်။ ။

ကျွန်တော့်အခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်းနေသော အခန်းဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်မှာ စိတ်ရှုပ်ရှုပ် နှင့် အိပ်ပျော်သွားသည် မှာ ည၇နာရီကျမှ ပင် နိုးတော့သည်။ ။ အိပ်ရာမှ အနီးတွင် ရေချိုးခဲ့ပြီး ပိတောက်တန်းသို့ လာ ခဲ့ရတော့သည်။ ။

ချစ်ဆွေရင်းကား ခါတိုင်းကဲ့သို့ ဂီတဖြင့် ဧည့်မခံနိုင်တော့ပြီ။ သူ၏ ပတ္တလားသံ၊ တယောသံ၊ မယ်ဒလင်သံအစား သူ့မိခင်နှင့် အစ်ကိုအစ်မ

များ ၏ ငိုသံနှင့် ဖခင်ကြီး၏ ကြေကွဲဝမ်းနည်းသံတို့ ကို သာ ကြားခဲ့ရလေသည်။ ။

"ကျုပ်သားဟာ ဘီအေ၊ အမ်အေတို့ ၊ စက်ပိုင်သူဌေးတို့ ဆိုရင် ကျုပ်မနှမများပါဘူး၊ ကျုပ် ပိုက်ဆံရှိရင်၊ ကျောင်းထားနိုင်ရင် ဒင်း ဘီအေ၊ အမ်အေ အောင်နိုင်တာပေါ့။"

ကျုပ် ငွေရှိလို့ အရင်းအနှီးထောင်ပေးနိုင်ရင် ဒင်းစက်ပိုင်တို့ ၊ သူဌေးတို့ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့၊ အခု ကျုပ် ပိုက်ဆံချမ်းသာတာတောင်မှ ဘယ်လိုမှ ဝယ်မပေးနိုင်တဲ့ ပညာရပ်ကို ဒင်း မတတ် တတ်အောင် လေ့လာကြိုးစား၊ ဒီပညာနဲ့ ကျော်ဇောမှုကိုယူ၊ ဒီပညာနဲ့ ငွေကြေးရအောင် ကြံနိုင်တော့မှ ခုလို ဖြစ်ရတာ၊ ကျုပ် နှမများလို့ ဆုံးနိုင်တော့မယ် မထင်ပါဘူး။"

ကျွန်တော်ကား မည်သို့မျှ မပြောနိုင်ခဲ့။ ကိုစောညိန်းအသက်ရှင်စဉ်က ကျွန်တော်နှင့်အတူ ပြောကြ၊ ဆိုကြ၊ တီးကြ၊ လည်ခဲ့ကြသည့် အကြောင်းများကို စဉ်းစားကာ ရင်ထဲတွင် တဒိတ်ဒိတ် ခုန် နေမိခဲ့လေသည်။ ။

"ဘယ်လို ဖြစ်ကြတာလဲကွာ ပြောစမ်းပါဦး။"

ဟု သူ၏ ညီ မောင်လှဝေအား မေးကြည့်မိ၏။

"ကျွန်တော်က ရွှေတိုင်သီရိ ရုပ်ရှင်ရုံမှာ ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီး ည(၁၀)နာရီလောက် ပြန်လာရင်း လမ်းမှာ ရန်ဖြစ်လာတယ်။ ဒါနဲ့ အိမ်ကျတော့ ကိုကိုကို ပြောပြတော့ ကိုကိုလည်း စာကြည့်နေရာက ထလိုက် လာပြီး ကျွန်တော်နှင့် ရန်ဖြစ်တဲ့ လူတွေဆီသွားတော့တယ်၊ ဟိုကျတော့ သူတို့ အုပ်စုက ကိုကို ကို ပိုင်းချကြတယ်။"

ကျွန်တော်က နောက်ထပ် ဘာကိုမျှ မကြားရတော့ချေ။ ဘာတွေ

ပြောနေသည် ကိုကား မမှတ် မိတော့။ ဆေးရုံတွင် တစ်ညနှင့် နှစ်နေ့
ဝေဒနာ ခံစားပြီး သေသွားသည် ကိုသာ မှတ်မိခဲ့၏။

ဂီတအနုပညာသည် ချစ်ဆွေရင်းကား အနုပညာ မဆန်လှသည့် အ
သေဆိုးဖြင့် သေဆုံးခဲ့ရ ချေပြီတကား။

(၄)

မိမိတို့ အသည်းဆိုင်ကို သိမ်မွေ့စွာ ဆွဲကိုင်လှုပ်ရမ်းသွားစေခဲ့သည့်
တေးသီချင်းများ ၏ ဖန်တီးရှင်ကား တေးစာသား အနုအရွယ်များကို လှပ
စေနိုင်ခဲ့သော်လည်း ကိုယ့်ဘဝနိဂုံး အဆုံးသတ်ကို မူ မလှပစေနိုင်ခဲ့။

သည် လို ကြေကွဲရိပ်၌ တေးပြုစာဆို၏ ဘဝကောက်ကြောင်းကို လွှဲ
မ်းမောရီဝေစွာ ငေးကြည့် မိရင်းမှ နားယံထဲသို့ သီချင်းသံသဲ့သဲ့က တိုးရှု
ဝင်ရောက်လာသည် ဟု ထင်ရသည် ။ အို--ယခုလို မိုး တစ်မိမ့်စွေနေ
တဲ့ ကာလထဲမှာ တေးပြုစာဆို၏ သီချင်းကို တေးပြုစာဆို ကိုယ်တိုင်ပဲ
ဆိုသည်ပြနေ ရောသလား။

"လျှပ်ပန်းလျှပ်နွယ်လွင့်ကာ တိမ်လွှာ တလွင့်လွင့် လေယူလောင်းလို့
ရယ် ညှိပြာရီမှောင် ရင်ဖိုအောင် ပြုလေသလားကွယ်၊ တစ်ကိုယ်တည်း
မနေရဲ သဲလည်း သဲနိုင်ပါပေတယ် ကူလာသူဝေး တွေးလေလေ
စိုးကြောက်ဖွယ် မိုးနတ်ဒေဝါများ ရယ် သနားစိတ်နဲ့ တိတ်စမ်းပါကွယ်"

[၁၉၉၆၊ သုတ၊ မန်မာ့ရုပ်ရှင်]
